

Arrest

nr. 110 185 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit Kotri in de provincie Sindh. U behoort tot de Ahmadi gemeenschap. Omwille van jullie geloofsovertuiging werden u en uw gezin vervolgd in Pakistan. In juli 2008 werd uw huis en deze van andere X gelovigen aangevallen door leden van de extremistische groepering Khatme Nabuwat. De ramen van uw huis werden toen ingegooid met stenen. Uw zoon werd op school geslagen door zijn medeleerlingen omwille van zijn geloof. In de 9de klas veranderde hij van school maar de problemen bleven aanhouden. Op 20/03/2012 was u op weg naar huis toen u door de politie werd opgepakt. X van X beschuldigde u ervan te prediken en had klacht tegen u ingediend. U werd twee dagen op het politiebureau vastgehouden waartijdens u werd geslagen. Na het betalen van smeergeld werd u vrijgelaten. Nog op 20/03/2012 werd uw zoon door onbekenden aangevallen. Hij werd geslagen en zijn fiets werd afgepakt. Enkele dagen na de voorvallen van

20/03/2012 probeerden onbekenden uw vrouw te ontvoeren op de markt. Een maand later werd u aan een kruispunt aangevallen omwille van uw geloof. Ongeveer 2 maanden voor jullie vlucht kreeg u een telefoon van uw vrouw op uw werk. Ze zei dat het huis bekogeld werd met stenen. Anderhalf uur later kwam u thuis en zag u dat de ramen waren ingegoooid. Uw vrouw had hoge bloeddruk en u bracht haar naar een dokter maar die weigerde haar te behandelen omdat ze een Ahmadi is. In augustus 2012 werd uw neef Naeem Ahmed Gondal in Karachi vermoord. In de laatste week van september 2012 werd u gedwongen om zelf ontslag te nemen op uw werk. Uw zoon werd ook vaak ontslagen. Tijdens het offerfeest van 27/10/2012 ging u met uw zoon naar de moskee. Bij terugkeer naar huis werden jullie bespuwd. Op 29/10/2012 ontvluchtte u samen met vrouw A. P. G. (O.V. 7.603.772) en zoon I. N. G. (O.V. 7.603.777) uw land van herkomst en kwamen jullie naar België waar jullie op 30/10/2012 een asielaanvraag indienden. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en zoon, uw huwelijksakte, schoolattesten van uw zoon, een aanvraagformulier voor een Pakistaans paspoort, en informatie over de aanslag in Lahore in 2010.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met deze van uw vrouw en zoon dienen er ernstige tegenstrijdigheden in jullie asielrelaas te worden vastgesteld.

Uw zoon stelt aanvankelijk (CGVS zoon p. 3-4) dat hij **driemaal** fysiek werd aangevallen; een eerste keer in 2010 toen hij werd aangevallen aan een kruispunt, een tweede keer op 20/03/2012 werd hij geslagen door maulvi's die hem zeiden dat niemand hem kon komen redden omdat u toen was gearresteerd door de politie, en een derde keer eind maart 2012 toen hij op zijn werk werd geslagen door maulvi's. Uw zoon stelt ook dat zijn ouders weet hebben van de fysieke aanval op hem in **2010** maar dat hij de andere aanvallen op hem niet heeft meegedeeld aan zijn ouders. U verklaart echter (CGVS p. 6) dat uw zoon **éénmaal** fysiek werd aangevallen m.n. op **20/03/2012**, toen u reeds door de politie was aangehouden, werd uw zoon door onbekenden aangevallen, geslagen en werd zijn fiets afgepakt. Buiten deze aanval op hem van 20/03/2012 stelt u dat uw zoon geen andere fysieke aanvallen heeft meegemaakt. Uw vrouw verklaart dan weer (CGVS vrouw p. 2) dat jullie zoon **tweemaal** fysiek werd aangevallen; éénmaal in maart 2012 toen u was opgepakt door de politie, en een tweede keer ongeveer één jaar voor dit incident, i.e. in **2011**. De vaststelling dat jullie dermate tegenstrijdige verklaringen afleggen over essentiële elementen van jullie asielrelaas ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Meer nog, toen uw zoon gevraagd werd of er nog een concreet voorval voor jullie vlucht eind oktober 2012 plaatsvond kon hij aanvankelijk geen antwoord geven, pas na het overlopen van de incidenten waarvan hij melding had gemaakt verklaart hij (CGVS zoon p. 4-5) dat het **laatste incident** voor jullie vertrek de aanval op hem was **eind maart 2012**. In de door uw zoon bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS maakte uw zoon geen melding als zou hij in maart 2012 zijn geslagen maar meldde hij echter dat hij in **augustus 2012** in elkaar werd geslagen door onbekenden. Bij confrontatie (CGVS zoon p. 4) bevestigt uw zoon toen inderdaad nog eens - een **vierde keer** - te zijn geslagen door maulvi's. Bij verdere bevraging verklaart uw zoon dat dit het laatste incident was voor jullie vlucht. In de door uw zoon bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS had uw zoon echter eerder ook gemeld dat hij na het offerfeest - zo'n 4 à 5 dagen voor hij op de DVZ de bovenvermelde vragenlijst invulde op

31/10/2012 - geslagen werd door maulvi's. Bij confrontatie (CGVS zoon p. 4) bevestigt uw zoon inderdaad op **27/10/2012** nog eens - een **vijfde keer** - te zijn geslagen door maulvi's. De vaststelling dat uw zoon aanvankelijk meerdere keren uitdrukkelijk stelde in totaal drie keer een fysieke aanval te hebben ondergaan terwijl nu blijkt dat hij dit vijf keer zou hebben meegemaakt, ondermijnt compleet zijn beweerde problemen. Uw zoon werd erop gewezen dat er door dergelijke incoherenties nog moeilijk geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, waarop hij stelt dat hij de aanvallen niet altijd kan herinneren. Het is echter niet aannemelijk dat uw zoon zich niet spontaan een aanval kan herinneren die plaatsvond 2 dagen voor hij met zijn ouders de ingrijpende beslissing nam om het land te ontvluchten. U verklaart (CGVS p. 5) dat toen u samen met uw zoon op 27/10/2012 het offerfeest vierde, jullie bespuwd werden maar u maakte in tegenstrijd met uw zoon geen melding dat uw zoon toen geslagen werd.

Wat betreft de aanval door leden van de extremistische groepering Khatme Nabuwat op uw huis in 2008 verklaart u (CGVS p. 3) dat u noch uw zoon toen aanwezig waren daar jullie beiden op jullie werk waren. Uw zoon daarentegen stelt (CGVS zoon p. 2) dat hij toen wel aanwezig was in het huis tijdens deze aanval. Gelet op het feit dat deze aanval een ernstig voorval betreft (jullie huis en dit van andere Ahmadi werden aangevallen door een groep extremisten) kan niet worden aanvaard dat jullie dermate incoherent zijn over wie zich toen al dan niet in het huis bevond.

Uw vrouw verklaart CGVS vrouw p. 3) dat onbekenden haar in 2012 tweemaal probeerden te ontvoeren, dat u en jullie zoon hiervan op de hoogte zijn, en dat zij de enige was van het gezin op wie een dergelijke ontvoeringspoging werd gepleegd. Uw zoon stelt echter (CGVS zoon p. 5) dat men hem 1 à 2 keer heeft proberen te ontvoeren en dat men dit bij niemand anders van de familie heeft geprobeerd.

Wat betreft de problemen op zijn werk omwille van zijn geloof verklaart uw zoon (CGVS zoon p. 3) dat hij onder druk van maulvi's werd ontslagen en dat dit de laatste keer gebeurde in september 2012 en hij hierna geen ander werk meer vond. U daarentegen stelt (CGVS p. 7-8) dat uw zoon op zijn laatste werk niet werd ontslagen maar dat hij tot aan jullie vertrek uit Pakistan eind oktober 2012 nog werkte.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake jullie vlucht van Pakistan naar België. U verklaart (CGVS p. 8; DVZ verklaring pt. 26) dat u en uw gezin met jullie eigen internationaal paspoort het vliegtuig namen van Pakistan naar België met een tussenlanding in Istanbul. Een smokkelaar regelde de reis maar u kan geen enkele informatie geven m.b.t. een eventueel visum noch was er een afspraak gemaakt met de smokkelaar over wat u diende te zeggen tijdens een eventuele persoonlijke controle. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / visa dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van uw paspoort, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart en deze van uw vrouw en zoon, en uw huwelijksakte, bevatten louter persoonsgegevens. De schoolattesten van uw zoon tonen niet aan dat hij problemen kende op school omwille van zijn geloof. Het aanvraagformulier voor een Pakistaans paspoort toont aan dat een aanvrager er dient te bevestigen dat Ahmadi's geen moslims zijn, hetgeen niet wordt betwist maar niet uw persoonlijke problemen aantoon. De informatie over de aanslag tegen de Ahmadi gemeenschap in Lahore in 2010 levert geen informatie over uw persoonlijke problemen en deze van uw gezin.

Wat uw verklaring betreft (CGVS p. 6-7) dat uw neef Naeem Ahmad omwille van zijn Ahmadi geloof in augustus 2012 is vermoord dienen de volgende vaststellingen te worden gemaakt. U stelt (CGVS p. 7) dat deze moord op uw neef niet de voornaamste reden was om uw land van herkomst te verlaten maar dat u hiermee wil aantonen dat Ahmadi's in Pakistan niet veilig zijn. Zoals hierboven reeds

werd aangehaald is een loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet voldoende om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Uw asielaanvraag moet individueel onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan uw aanvraag en uw persoon en achtergrond. Tijdens uw gehoor zocht de protection officer op de website van de Ahmadi gemeenschap informatie op over dit door u aangehaalde incident. Uit de gevonden informatie blijkt dat ene Naeem Ahmad Gondal op 19/07/2012 werd doodgeschoten in Orangi Town te Karachi. U verklaarde dat deze informatie betrekking heeft op uw vermoorde neef. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u de moord op deze persoon verkeerd in de tijd situeert. Verder blijkt uit deze informatie dat Naeem Ahmad Gondal elf jaar de president van de lokale Ahmadi gemeenschap in Orangi Town was en tevens de assistent-directeur van the State Bank of Pakistan was. Hij had aldus een voorname positie in de Ahmadi gemeenschap en bekleedde een hoge functie in de maatschappij, een profiel dat niet bij u terug kan worden gevonden (zie CGVS p. 2 en DVZ vragenlijst p. 3: u deelde literatuur uit in uw gemeenschap en was tewerkgesteld als arbeider in een fabriek). Ook werd hij vermoord in Orangi Town te Karachi, een locatie ver verwijderd van Kodri waar u verbleef (zie bijgevoegde landkaart in uw administratief dossier). De vaststelling dat u geen weet had dat deze informatie over uw neef in de media is terug te vinden en de vaststelling dat uw zoon ontkende (CGVS zoon p. 5) dat er iemand in zijn familie ooit is vermoord omwille van zijn geloof, dragen evenmin bij tot een dichte betrokkenheid van u of uw gezin bij dit incident m.b.t. uw neef. Uit uw verklaringen omtrent de moord op uw neef kan aldus niet worden besloten dat dit voorval een dermate impact op u en uw gezin heeft gehad om te stellen dat er in jullie hoofde een subjectieve vrees is ontstaan die kan worden gelijkgeschakeld met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

“A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger en behoort tot de Ahmadi-gemeenschap. U en uw gezin werden omwille van jullie geloof vervolgd in Pakistan. In 2012 hebben onbekenden u tweemaal proberen te ontvoeren. Eens werd u hierbij door een brommer verwond aan uw voet. In maart 2012 werd uw man twee dagen vastgehouden door de politie en mishandeld. Op dezelfde dag van de aanhouding van uw man werd uw zoon aangevallen en met stenen bekogeld. Ongeveer een jaar hiervoor was uw zoon ook al eens fysiek aangevallen geweest. In 2012 werd de neef van uw man Naeem Ahmed Godar vermoord. Op 29/10/2012 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 30/10/2012 heeft u samen met uw man N. A. G. (O.V. 7.603.772) en uw zoon I. N. G. (O.V. 7.603.777) in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man N. A. G. (O.V. 7.603.772). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger en behoort tot de Ahmadi-gemeenschap. U en uw ouders werden omwille van jullie geloof vervolgd in Pakistan. In 2008 werd uw huis aangevallen door extremisten. U en uw vader ondergingen fysieke aanvallen op jullie. Ook heeft men u in 2012 proberen te ontvoeren. Op 29/10/2012 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 30/10/2012 heeft u samen met uw ouders N. A. G. en A. P. G. (O.V. 7.603.772) in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader N. A. G. (O.V. 7.603.772). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw vader hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers beroepen zich in een enig middel op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren de schending van een reeks wetsbepalingen aan; uit lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekers in wezen de hervorming van de bestreden beslissing vragen, zij in hoofdeorde als vluchteling wensen erkend te worden dan wel dat hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De asielaanvragen van verzoekers berusten in hoofdzaak op de problemen die zij in hun herkomstland ondervonden ten gevolge van hun religieuze overtuiging en meer bepaald omwille van hun behoren tot de ahmadi-geloofsgemeenschap.

Vooreerst blijken verzoekers onderling dermate tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de problemen die zij beweren ondervonden te hebben en die aan de basis van hun vertrek liggen dat aan hun relaas niet langer geloof kan worden gehecht.

Zo spreken verzoekers elkaar tegen over (i) het aantal keren dat de zoon fysiek werd aangevallen, (ii) de concrete omstandigheden van de aanval van Khatme Nabuwat op de gezinswoning en meer bepaald wie er op dat ogenblik al dan niet thuis was, (iii) wie van het gezin voorwerp was van een poging tot ontvoering en (iv) of de zoon al dan niet werd ontslagen in september 2012 omwille van zijn geloof.

Verzoekers beperken zich in hun verweer tot te stellen dat het onredelijk is van het Commissariaat-generaal om perfect gelijklopende verklaringen te eisen en te verwachten dat alle leden van de familie op de hoogte zijn van alle incidenten die de andere leden ondergaan hebben. Dergelijk verweer overtuigt geenszins. Immers van gezinsleden die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid verwacht worden dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de feiten die de aanleiding vormden van hun vertrek uit het herkomstland aangezien deze de kern van het asielrelaas uitmaken. Alle tegenstrijdigheden hebben betrekking op de problemen die zij ondervonden omwille van hun geloof. Aangezien verzoekers omwille van deze problemen hun land verlaten hebben mag in redelijkheid verwacht worden dat zij hierover coherente en consistente verklaringen afleggen. De vaststelling dat verzoekers dienaangaande dermate uiteenlopende verklaringen afleggen verhindert nog langer geloof te hechten aan hun asielrelaas.

Verzoekers leggen ook ongeloofwaardige verklaringen af over hun reisweg. Verzoekers verklaarden dat zij met hun eigen internationaal paspoort het vliegtuig namen van Pakistan naar België met een tussenlanding in Istanbul. Een smokkelaar regelde de reis maar verzoekers kunnen geen enkele informatie geven over een eventueel visum noch was er een afspraak gemaakt met de smokkelaar over wat zij dienden te zeggen tijdens een eventuele persoonlijke controle. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg niet geloofwaardig dat verzoekers geen informatie kunnen geven over hun reisdocumenten dit voornamelijk omwille van het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers. Terecht besloot de bestreden beslissing dienaangaande dat aldus het vermoeden ontstaat dat verzoekers hun internationaal paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Hoe dan ook moeten verzoekers in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa zij zijn aangekomen. De enkele omstandigheid dat verzoekers de door hun gebruikte paspoorten hebben afgegeven aan de smokkelaar nadat deze erom vroeg ontslaat verzoekers niet van de eigen verantwoordelijkheid die zij hebben ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoekers dienden immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu zij er van uit konden gaan dat de autoriteiten van het land, waar zij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wensten in te roepen, van hen zouden verlangen de door hen gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen. Het ontbreken van reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Verzoekers verwijzen naar de moord op hun neef Naeem Ahmad en stellen dat deze moord wel degelijk gevolgen heeft voor hen. Verzoekers gaan echter voorbij aan het concrete motief van de bestreden beslissing dienaangaande. Zo verklaarde verzoekers immers zelf dat deze moord niet de voornaamste reden was om hun land van herkomst te verlaten maar dat zij hiermee willen aantonen dat ahmadi's in Pakistan niet veilig zijn. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel is evenwel niet voldoende om aan te tonen dat iemand in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Iedere asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht waarbij wordt rekening gehouden met de specifieke gegevens eigen aan de persoon en achtergrond. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers de

moord op deze persoon verkeerd in de tijd te situeren blijkt voorts uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Naeem Ahmad Gondal elf jaar de president van de lokale Ahmadi gemeenschap in Orangi Town was en tevens de assistent-directeur van the State Bank of Pakistan was. Hij had aldus een voorname positie in de Ahmadi gemeenschap en bekleedde een hoge functie in de maatschappij terwijl verzoeker slechts een doorsnee profiel vertoont: hij deelde literatuur uit in zijn gemeenschap en was tewerkgesteld als arbeider in een fabriek. De verklaring van Nasir Ahmed (stuk 7) doet aan bovenstaande geen afbreuk. Nog daargelaten dat deze verklaring door om het even wie kan zijn opgesteld is, zou deze afkomstig zijn van een familielid dat bezwaarlijk kan beschouwd worden als een objectieve bron.

Verzoekers verwijzen ten slotte naar de algemene situatie van de ahmadi's in Pakistan. Zij betogen vervolgens dat het enige feit dat zij hun religie niet kunnen uiten op zich al een vervolging vormt in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar het arrest in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) (stuk 6) en stellen dat een ahmadi zijn geloof niet openlijk kan belijden zonder een risico op vervolging van de staat op basis van de heersende wetgeving of door niet-statelijke actoren die het ahmadi-geloof niet tolereren.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de verweernota blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie (stukken 3 en 5) dat de ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt niet dat zij ooit op een bijzondere wijze actief hun geloof hebben beleden in Pakistan. Verzoekers hebben immers op geen enkel ogenblik verklaard dat zij Pakistan hebben verlaten omwille van het feit dat zij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering hun geloof hebben kunnen belijden. *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoekers in geval van een

terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zullen stellen die hen zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Pakistan, aantonen.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

In de mate dat verzoekers verwijzen naar hun asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen *“zwaarwegende gronden”* om aan te nemen dat verzoekende partijen op grond van deze feiten *“een reëel risico zouden lopen”* *“de doodstraf of executie”* of *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”* zouden ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoekers niet uit deze regio afkomstig zijn, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

Het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken door verzoekers toegevoegd is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een situatieschets te geven voor bezoekers van Pakistan.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER